

1

20 D'OCTUBRE DE 1715

El pare va entrar a casa fent cara de prunes agres i va cridar: «Reunió familiar! Ara mateix!». Quan el pare diu «Reunió familiar! Ara mateix!» és que les coses van mal dades i segurament em tocarà el rebre. En tinc experiència: fa només tres-cents cinquanta anys ja va passar una cosa molt semblant. Em vaig asseure, doncs, a la gran taula rodona de la sala principal, esperant resignadament l'esbroncada que m'estava sens dubte destinada, mentre anaven arribant els altres: la mare, l'avi, la tieta Melisandra i en Benvingut, el meu germà petit. L'Aquil·les ens va anar servint amb la seva discreció habitual unes tasses d'herba ratera. Sempre tan assenyat, l'Aquil·les: sap que van bé per als nervis i que les necessitaríem. El Viscós tenia ganes de jugar i m'acaronava impacient la cama amb un tentacle,

però en veure entrar el pare es va adonar de seguida que no estava per orgues. Em va mirar breument amb el seu gros ull tot humit i va arrossegar la seva massa verda i gelatinosa fora de l'habitació abans no el fessin fora. El pare es va asseure, va comprovar amb un ràpid esguard que hi érem tots, es va escurar la gola i va començar a parlar.

—Família, la situació és greu i hem de prendre una decisió urgent.

La mare el va interrompre:

—Què ha passat, Arnau?

—Que què ha passat em preguntes, Sarbatana? Doncs ha passat que la *teva* filla ha tornat a fer una bestiesa.

No falla, quan el pare està empipat amb mi, sempre diu a la mare que sóc «la seva filla», com si ell no hagués tingut res a veure en el procés que em va fer arribar al món. La mare em va mirar amb posat amoïnat.

—Serpentina, filla meva, quina una n'has fet, ara?

L'avi, amb la seva bonhomia habitual, va intentar treure ferro a la situació.

—Segur que no ha estat res, Sarbatana. Coses de nens.

Però amb aquesta frase va fer que m'empipés de debò.

—Ja n'hi ha prou! Em tracteu com si fos una criatura!

—Perquè *ets* una criatura —replicà el pare.

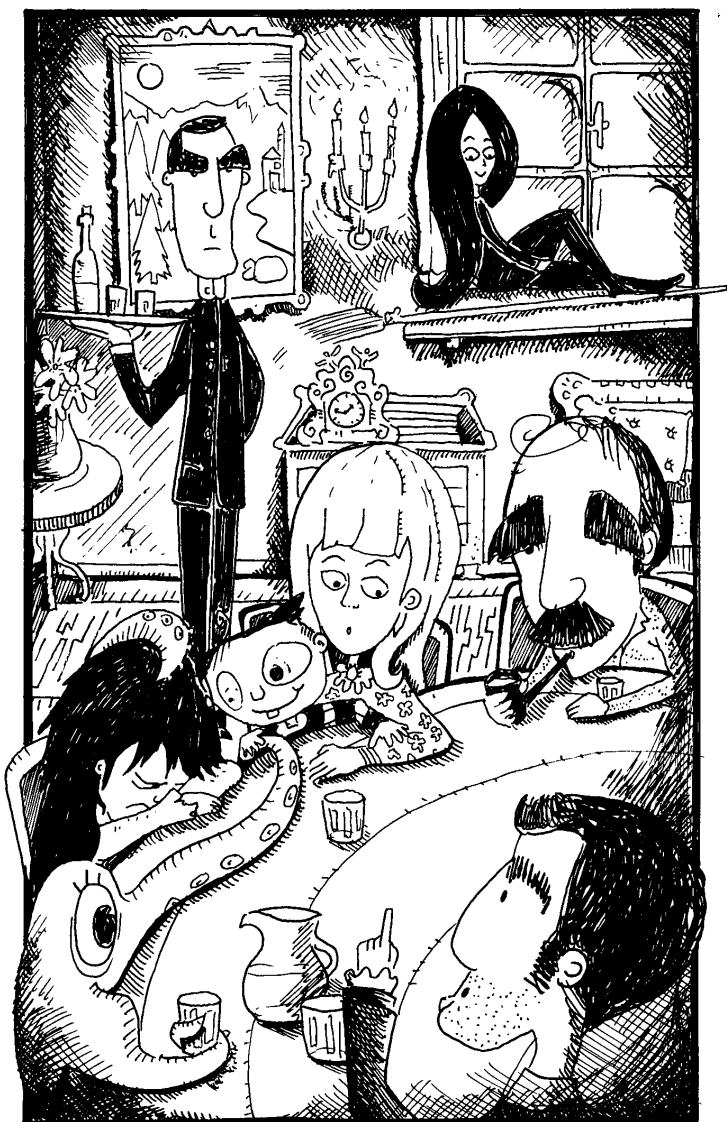
—Ets una criatura! Ets una criatura! —cantussejà el pesat del meu germà fins que el vaig fer callar amb una mirada assassina. Em vaig enfrontar decididament tant al pare com a l'avi.

—No sóc una criatura! Ja tinc nou-cents anys. Mil dos-cents, si comptem la gran dormida.

—No la podem comptar: ja saps que durant les grans dormides no creixem ni envel·lim. Serpentina, *ets* una criatura, però una criatura que ja hauria de començar a tenir una mica de seny. Ja saps què va passar la darrera vegada.

Prou bé que ho sabia. Corria l'any 1365 i un nen del poble, tot brut i esdentegat, em va començar a dir coses desagradables, sobre mi i sobre la família. Que si érem tan estranys, que ningú no es refiava de nosaltres, que segurament teníem tractes amb el dimoni perquè algunes nits sortien llums molt estranyes de casa nostra... Jo feia com si sentís ploure, perquè el pare m'havia prohibit de fer res que ens pogués delatar. Però quan

aquell galifardeu em va dir que era lletja i que mai cap noi no em voldria, em va pujar la sang al cap i vaig esclatar. Ja ho sé, que no ho hauria hagut de fer, això de convertir-lo en un porc. O almenys l'hauria d'haver convertit del tot en un porc, i no deixar-li el seu cap original, però quan se'm va acudir la idea vaig pensar que el resultat seria tan grotesc que faria riure. I una s'ha de poder divertir de tant en tant, no trobeu? Bé, el fet és que quan aquell estaquirot es va trobar amb pernils en lloc de braços i cames, va arrencar a xisclar com si fos el dia de Sant Martí i va sortir cames... vull dir, potes ajudeu-me, cap al tros on estava llaurant el seu pare. I ja la vam tenir organitzada! El pare del... porquet va anar a buscar el capellà i van posar-se a cridar no sé què de bruixeria. Jo els espiava de lluny, i quan vaig veure que els vilatans arreplegaven bastons, forques i torxes, em vaig teletransportar a casa i vaig explicar al pare el que havia succeït. No es va posar gens content, no. Però de moment no em va dir res: va anar a rebre tota la trepa que es dirigia cap a casa nostra amb males intencions i després em vaig asabentar que els va intentar calmar amb les seves millors paraules. Però —i mira que el

pare, de parlar, en sap— aquella gent no volia escoltar ningú. Fins i tot després que el pare tornés la forma humana a aquell petit estaquirot, insistien a cremar-nos vius. Quina mania tenien amb el foc, la gent d'aquella època! Així doncs, el pare va decidir deixar-los paralitzats durant una hora (és un encanteri que m'agradaria aprendre aviat, aquest, per fer-lo servir quan el meu germanet m'emprenyi), va tornar a casa i va cridar: «Reunió familiar! Ara mateix!». I en aquella reunió es va decidir que ens valia més fer-nos oblidar i desaparèixer durant un temps. Jo no havia fet encara cap gran dormida, així que la cosa em feia una certa il·lusió, però de fet no vaig notar cap sensació especial. És com anar-te'n al llit una nit qualsevol. Només que, quan et despertes, no és pas l'endemà, sinó que han passat tres segles. I com que estàs ja dormint, ni te n'adones, que la casa desapareix sota terra. En fi, quan vam tornar a la superfície i ens vam revifar, era l'any 1665, i val a dir que el darrer mig segle l'hem passat força tranquils, barrejant-nos amb la gent de la vila com si fóssim humans i anant amb molt de compte de no mostrar públicament les nostres habilitats. Només

el pare, d'amagat, va decidir l'any passat, després de la caiguda de Barcelona de l'11 de setembre, quan les tropes franceses i castellanques ja ocupaven el país i feien amb la poca gent el que els venia de gust, llançar un encanteri de protecció damunt el nostre llogarret. Durant els darrers mesos, ningú de fora no hi ha entrat, i cap vilatà no ha sentit desigs de sortir-ne. Hem viscut dins una mena de bombolla tranquil·la, mentre a fora, segons tinc entès, no hi havia sinó mort i destrucció.

—Cornucopi —reprengué el pare, adreçant-se a l'avi—. Dius que el que ha fet la Serpentina són «coses de nens». Saps quines són aquestes «coses de nens»?

—No, però segur que me les explicaràs, estimat gendre —va respondre l'avi en aquell to mofeta que molestava tant el pare.

—I és clar que te les explicaré, *estimat sogre!* La teva néta ha estat jugant al prat amb les vaques.

—No veig que això sigui cap malifeta.

—Serpentina —em digué llavors el pare—, ens podries explicar a tots plegats *com* has jugat amb les vaques?

Em vaig posar vermella, però no vaig gosar deixar de respondre.

—Em... em pensava que ningú no ho veuria. Avui és diumenge, i tothom era a missa de dotze. Jo estava tota sola, al prat.

—Vols respondre d'un cop la pregunta?

—Bé, m'avorria i he pensat que les vaques són sempre iguals: marrons, blanques i negres, i para de comptar. Llavors, he sentit curiositat per veure quin efecte faria una vaca de color vermell. I realment feia molt de goig.

—I després de tornar vermella una vaca, què més has fet, reina del meu cor? —va reprendre el pare amb un somriure que no presagiava res de bo.

—Doncs vaig pensar que una vaca de color blau cel faria joc amb la vermella, i després...

—I després?

—Doncs m'he anat engrescant, n'he fet tornar rosa una altra, lila la de més enllà...

—I al final tot el ramat era de coloraines!

—Pensava tornar-lo a la normalitat abans no sortís la gent de l'església.

—Però abans has tingut una altra idea, oi? Una altra *grrraaan* idea!

De sobte em van venir unes terribles ganes de plorar. Només vaig dir:

—Jo no volia, jo...

I em van caure uns llagrimots com el puny. L'avi, el pare i la tieta es van aixecar d'un bot i se'm van acostar per consolar-me. La mare es va adreçar al pare, enfurismada:

—Deus estar content, Arnau. Has fet plorar la *nostra* filla. —I va recalcar la paraula *nostra*.

—Em sap greu, Sarbatana, però la Serpentina ha estat una irresponsable. Sabeu què ha fet després de convertir el ramat de vaques en el somni d'un borrarxo? Va, Serpentina, digue'ls-ho.

—He... pensat... que seria molt bonic... amb tants colors... veure-les volar.

—Filla meva, no deus haver pas... —La mare semblava esverada, tot d'un cop.

—Sí, Sarbatana, sí, la *teva* filla ha fet que a les vaquetes els sortissin ales i les ha fet volar com si fossin pardalets per damunt del prat.

—No te'n burlis, pare, que feien molt de goig!

—N'estic convençut, que feien mooolt de goig. Però el que ha passat després no n'ha fet tant, de goig. Sabeu que una part del sostre de l'església, just damunt l'altar, va caure fa uns quants dies, oi?

—Sí —respongué la mare—, m'ho va dir la Tuies, aquella beata tafanera—. «Li ho

explico perquè, és clar, vostès van tan poc a missa que potser no se n'assabentarien pas», va afegir amb tota la mala idea.

—Doncs bé —reprengué el pare—, es dóna el cas que el mossèn havia decidit fer servir el sermó d'avui per conscienciar la gent que havien de col·laborar econòmicament i amb la força dels braços en la reconstrucció del sostre. En un moment de la seva homilia, es veu que ha dit alguna cosa com: «Fills meus, ja ho sé, que és bonic veure el cel, el destí de tots els bons cristians, des de la nostra església, però ja som a mitjan octubre i quan comenci a ploure...». I ha quedat mut mentre mirava enlaire. Sabeu per què?

Tota la família, menys jo, va fer que no amb el cap. El pare se m'adreçà.

—Serpentina, preciosa, no t'has adonat, oi, que una de les vaquetes, la de color rosa, tan bonica ella, s'allunyava de les altres i se n'anava a voletejar com una papallona just damunt de l'església?

—No me n'he adonaaat —vaig respondre tornant a plorar a la valenta.

—Doncs el mossèn sí que s'ha adonat que hi havia una vaca alada de color rosa a uns quants metres sobre el seu cap. I sabeu què ha passat?